

prvé skutkové otázky první skupiny ve spojitosti s obsahem první skutkové otázky třetí skupiny obžalovaný I. S. touto puškou skutečně zastřelil F. A., není tu skutkového základu pro podřazení trestného činu obžalovaného B. pod ustanovení § 288 tr. z., které předpokládá, že ani vražda ani její pokus nebyly spáchány, což v tomto případě není, neboť vražda byla spáchána. To, že obžalovaný B. odevzdal pachateli I. S-ovi smrtící zbraň ku provedení vraždy, vyčerpává skutkovou podstatu účastenství podle § 69, č. 2 tr. z. na zločinu podle § 278 tr. z. bez ohledu na to, zda obžalovaný B. věděl o tom, za jakých okolností bude vražda provedena. I když obžalovaný B. původně zamýšlel zúčastniti se intenzivněji provedení vraždy, pak ale se obmezil na poskytnutí pušky a ostrých nábojů jako nástroje k spáchání vraždy, nejde tu o přípravný čin, jak to namítá obhajoba, nýbrž o účastenství na vraždě v roli pomocníka. Pro posouzení činu obžalovaného B. jako účastníka podle § 69, č. 2 tr. z. je však nerozhodné, že prý I. S-ovi prohlásil, že se sám osobně nemíní zúčastniti provedení vraždy, když zároveň dal pachateli smrtící nástroj za účelem vykonání tohoto zločinu, který též byl vykonán. Nejde tedy o pokus vraždy ani u pachatele ani u pomocníka viny. Nebylo by tedy možno mluvit o upuštění od zločinu účastenství na vraždě podle § 69, č. 2 a § 278 tr. z. Soud zamítnutím obhájceva návrhu na položení uvedených otázek neporušil ustanovení § 11 por. nov., neboť toto zamítnutí se zakládalo na důvodu čerpaném ze zákona. Důvod zmatečnosti podle § 29, č. 4 por. nov. byl tedy obhájcem obžalovaného B. ve směru shora uvedeném neprávem uplatňován.

Čís. 5719.

Ke skutkové podstatě § 4 zákona o ochraně cti se vyžaduje, aby se výčitka trestního stíhání nebo trestu stala v úmyslu pohaněti (*animus iniuriandi*); takového úmyslu tu není na př., sledoval-li pachatel poukazem na trestní stíhání nebo na trest zájem veřejný.

K výkladu pojmu veřejného zájmu (§ 6, odst. 3 a 4 téhož zákona).

(Rozh. ze dne 16. října 1936, Zm II 293/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost soukromého žalobce do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 27. dubna 1936, jímž byl obžalovaný zproštěn podle § 259, č. 2 tr. ř. obžaloby pro přečin podle §§ 2, 3 a 4 zákona č. 108/1933 Sb. z. a n. o ochraně cti, případně pro přestupek podle § 4 zákona č. 124/1924 Sb. z. a n.

Z d ů v o d ů:

Neodůvodněná je námitka, kterou stížnost napadá s hlediska zmatku č. 10, správně 9 a), § 281 tr. ř. právní závěr soudu, že větou pozastaveného článku: »P., který byl již odsouzen na deset dnů vězení podle

zákona na ochranu republiky», není opodstatněna skutková podstata § 4 zákona č. 108/1933 Sb. z. a n. o ochraně cti. Nálezací soud, řídě se předpisem § 8, odst. 3 citovaného právě zákona, přihlížel při posouzení smyslu a obsahu této věty k obsahu celého zažalovaného článku a výstižně a správně z něho dovodil, že nešlo o výčitku odsouzení v úmyslu, aby tím byl soukromý žalobce pohaněn, nýbrž že šlo o upozornění, že často nehodní Poláci mají v Československé republice zaměstnání na úkor Čechů. K odůvodnění, které pro tento závěr uvedl nálezací soud, bylo by dodati, že se zřetelem k zaměstnání soukromého žalobce v článku výslovně zmíněnému a vzhledem ke konečné větě článku: »Snad si toho všimnou příslušní činitelé«, šlo tu zřejmě o upozornění úřadů na státní nespolehlivost soukromého žalobce, zaměstnaného v železničním podniku, tedy v oboru s hlediska obrany státu velmi důležitém. Tomu-li tak, nelze důvodně vytýkati právní mylnost napadeného závěru soudu, jenž si uvědomil, že se ke skutkové podstatě § 4 zákona o ochraně cti vyžaduje, aby se výčitka trestního stíhání nebo trestu stala v úmyslu pohanění (*animus iniuriandi*), a že tato skutková podstata není splněna, jestliže tu takového úmyslu není, jako na příklad tehdy, když pachatel sledoval poukazem na trestní stíhání nebo odsouzení zájem veřejný (viz rozh. č. 2965 Sb. n. s.).

Bezvadný je výrok nálezacího soudu, jemuž stížnost odporuje zmatkem podle čís. 9 b) § 281 tr. ř., že se obžalovanému podařil důkaz omluvitelného omylu co do článku nadepsaného: »Vzpomínka na zavražděného«. Zjistil-li nálezací soud o soukromém žalobci, že je znám svým nepřátelským vystupováním proti Čechům a proti Československé republice, že byl již odsouzen správním úřadem pro politické řečnění při oslavě 20letého jubilea založení polské školy desetidenním, pokud se týče osmidenním vězením, že schvaloval provokační zprávy šířené katovickým rozhlasem dodávaje, že jsou-li polské noviny u nás konfiskovány, musí se Poláci starati, aby příslušné zprávy přišly do rozhlasu, že vypravoval příběh o hoštění a přemlouvání otce Poláka českým učitelem, aby posílal dítě do české školy měsíc před tím, nežli taková zpráva byla rozšiřována katovickým rozhlasem, pak se zřetelem k ustanovení § 6, odst. 2 b) a § 8, odst. 3 zákona o ochraně cti nutno odmítnouti jako bezdůvodnou námitku stížnosti, že důkaz omluvitelného omylu proveden nebyl, kteroužto námitku ostatně zmateční stížnost ani blíže nerozvádí nějakými úvahami, opřenými o výše uvedená rozsudková zjištění. Pouhým brojením proti právu nálezacího soudu volně hodnotiti výsledky hlavního přelíčení a nikoli zákonným doličováním uplatňovaného hmotněprávního zmatku č. 9 b) § 281 tr. ř. jsou vývody, jimiž stížnost napadá hodnověrnost svědků a rozsudková zjištění na základě svědectví jich soudem učiněná. Novotou v řízení zrušovacím nepřipustnou je tvrzení stížnosti, ostatně nijak nedoložené, že katovický rozhlas nehlásil 7. října 1935 zprávu, jak ji potvrdil svědek V. H.

Nálezací soud nepochybil ani, když vyslovil, že uveřejnění se stalo ve veřejném zájmu. Máť zajisté veřejnost obzvláštní zájem na tom, aby zvěděla, že železniční zaměstnanec, tedy veřejný zaměstnanec v oboru

pro obranu státu velmi důležitém, nemá kladný poměr ke státu, jehož zájmů má podle svých služebních povinností bedlivě a svědomitě dbáti, naopak, že přestupuje platné předpisy, jimiž se zabezpečuje veřejný pořádek a klid, a že je ve styku s rozšiřovatelem zpráv, které jsou s to, aby vnesly, pokud se týče zveličily neklid v soužití obyvatelstva žijícího na československo-polském pomezí. Je proto bezdůvodná námitka stížnosti, že uvádění skutečností obsažených v zažalovaném článku o soukromém žalobci nebylo ve veřejném zájmu. Pokud stížnost tuto námitku doličuje popíráním správnosti předpokladu, jako by rozsudek byl vyslovil, že všichni zaměstnanci, pokud se týče občané československé republiky polské národnosti vyvíjeli činnost státu a českému obyvatelstvu nepřátelskou, je stížnost na scestí, neboť z takového předpokladu nalézací soud při řešení otázky veřejného zájmu nevycházel a nic takového v rozsudku vysloveno není.

Čís. 5720.

Spreneveru možno kvalifikovať v smysle § 357 (338) tr. zák. za zločin len vtedy, ak je spáchaná na úkor t e j ž e o s o b y (pri viacerých útokoch proti jednej osobe len vtedy, keď ide o trestný čin pokračovací) a hodnota tak bezprávne privlastnených cudzích hnutel'ných vecí je väčšia než 500 Kč.

Sčítacia zásada § 335 tr. zák. platí len pri krádežiach a neľze jej použiť u iných trestných činov.

(Rozh. zo dňa 17. októbra 1936, Zm III 410/36.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti M. J. pre sedemnásobný prečin sprenevery vyhovel opravnému prostriedku pre zachovanie právnej jednotnosti, podanému generálnou prokuratúrou podľa § 441 tr. p. a vyslovil, že pravoplatným usnesením krajského jako odvolacieho súdu v Nitre zo dňa 7. apríla 1936, č. j. To 203/36-11, bol porušený zákon v ustanoveniach §§ 357, 338 tr. z. a § 3 zák. čis. 31/1929 Sb. z. a n., nakoľko bol týmto usnesením z dôvodu formálnej zmätočnosti podľa § 384, čis. 4 tr. p. na základe § 404, odst. 1 tr. p., zrušený rozsudok okresného súdu v Šali zo dňa 11. februára 1936, č. j. T 140/36-7, a tomuto súdu bolo uložené, aby spisy postúpil štátnemu zastupiteľstvu v Nitre k príslušnému pokračovaniu. V dôsledku toho zrušil najvyšší súd usnesenie to podľa posledného odstavca § 442 tr. p. a prikázal krajskému jako odvolaciemu súdu v Nitre, ako súdu príslušnému, aby vo veci ďalej pokračoval a rozhodol o odvolaní obžalovaného.

Dôvody :

Rozsudkom okresného súdu v Šali zo dňa 11. februára 1936, č. j. T 140/36-7, bol obžalovaný M. J. odsúdený pre sedemnásobný prečin sprenevery podľa §§ 355, 356 tr. z. spáchaný tým, že v dobe pred dňom